

## Arrest

nr. 202 206 van 10 april 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in hoedanigheid van student.

1.2. Op 24 oktober 2010 komt de verzoekende partij in België aan met een visum type D.

1.3. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, die na meerdere verlengingen geldig is tot 31 oktober 2016.

1.4. Op 8 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 5 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 167 955 van 23 mei 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 5 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

1.8. Op 19 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.9. Op 19 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten*

*(...)*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 19/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

*Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.*

*Twee jaar*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Betrokkene studeerde in België, zijn verblijf op basis van studies werd echter beëindigd. Hij diende ook een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in.*

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.”*

1.10. Op 21 juni 2017 wordt de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht waarin zij verklaart dat zij niet terug kan naar haar herkomstland omdat zij nog niet klaar is met haar master thesis alsook dat zij lijdt aan diabetes.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

*“Zoals woordelijk mag blijken uit de bestreden beslissing, verkreeg verzoeker "in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid" een inreisverbod opgelegd omwille van de "beslissing tot verwijdering van 09.05.2017".*

*Het inreisverbod dient, conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet, gepaard te gaan met een verwijderingsbeslissing. In casu is dit de beslissing van 19 juni 2017 (een bijlage 13septies).*

*Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring. Indien dit beroep wordt toegekend, verdwijnt deze beslissing retroactief uit het rechtsverkeer en is het inreisverbod niet langer gepaard met de verwijderingsbeslissing van 19 juni 2017.*

*Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.”*

3.1.2. De Raad wijst erop dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring (beschikking schriftelijke procedure d.d. 23 augustus 2017 – RvV 11 oktober 2017, nr. 193 442) tegen de beslissing van 19 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werden verworpen. De verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat het inreisverbod om die reden zou moeten worden vernietigd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging en het hoorrecht, van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Het tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

*“1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).*

*Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.*

*Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)*

*Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

*Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).*

*Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).*

*Een adequate motivering ('a reasoned decision') maakt het mogelijk om de motieven te kennen die aan de grondslag van het inreisverbod liggen te kennen, zodat de betrokken vreemdeling zijn rechten kan verdedigen mocht hij in beroep, maar tevens stelt een adequate motivering de beroepsinstantie in staat het terugkeerbesluit op zijn rechtmatigheid te toetsen ('daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel'). Conclusies van advocaat-generaal Wathelet in zaken C-166/13 en C-249/13 van 25 juni 2014.*

*Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december*

2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unierecht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unierecht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregelgeving is voorzien, dan brengt deze lidstaat het Unierecht ten uitvoer in de zin van artikel 51, lid 1 van het Handvest. DESOMER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unierecht verzekerd recht.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

2. Het moet worden vastgesteld dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu moet worden vastgesteld dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit OF aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Er moet op worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient Uw Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij wijst hierom naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, privé-, haar gezins- en familieleden had kunnen verduidelijken aan de Dienst Vreemdelingenzaken (door het geven van concrete duiding en bijhorende stukken: supra, het privé-, gezins- en familieleden van verzoekster: pagina 4-5, punt 7 verzoekschrift). Het privé-, gezins- en familieleden is van cruciaal belang om een correcte belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM uit te voeren.

3. De aangebrachte elementen in het kader van huidige procedure (met de bijhorende stukken) maken het aannemelijk dat deze de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken konden beïnvloeden.

Verzoeker verwijst expliciet naar het feitenrelaas (supra), hetgeen hij hier thans herhaald.

Verzoeker had in het bijzonder kunnen wijzen op de inspanningen die hij heeft verricht nadat hij geen nieuwe inschrijving verkreeg bij de VUB en hij hierop zijn legaal verblijf verloor. Dit vormt de directe reden waarom verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststellingen zijn relevant, omdat verzoeker jarenlang een verblijf heeft verkregen als student. Slechts doordat hij geen nieuwe inschrijving kreeg bij de VUB, verkrijgt hij geen verlenging meer van zijn verblijf. Dit vormt de rechtstreekse reden waarom verzoeker momenteel illegaal in het Rijk verblijft.

Verzoeker is echter zeer dicht bij het behalen van zijn diploma (zie bovenvermelde feiten en de bijgevoegde documenten).

Hij verzamelde onder meer de nodige documenten om, na de herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen (stuk 5: bv. bijlage 32).

Deze elementen, onder meer de inspanningen die verzoeker heeft verricht en de reden waarom hij geen inschrijving meer heeft aan de VUB, had verzoeker kunnen toelichten aan de verwerende partij indien hij de mogelijkheid verkreeg hierover nuttig te worden gehoord.

Hieruit kan worden afgeleid dat de persoonlijke situatie van verzoeker mogelijks had kunnen leiden tot het uitblijven van enige beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, dan wel de duurtijd ervan, minstens is dit aannemelijk. Bij de beoordeling van de duurtijd van het inreisverbod stelt de gemachtigde nu immers dat verzoeker "niet getwijfeld" zou hebben "om op illegale wijze in België te verblijven", terwijl de gemachtigde op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met de omstandigheden die hiertoe hebben geleid en de inspanningen die door verzoeker zijn verricht.

Het is derhalve bijzonder aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat het mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod en de duurtijd ervan een andere afloop had kunnen hebben.

De bestreden beslissing schendt hierdoor bovenvermelde bepalingen."

### 3.2.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

*4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”*

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

*In casu* wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel

74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de richtlijn 2008/115/EG; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is *in casu* derhalve van toepassing. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

3.2.3. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

3.2.4. De verzoekende partij stelt dat mocht zij gehoord zijn zij haar privé-, gezins- en familielevens had kunnen verduidelijken, door het geven van concrete duiding en bijhorende stukken zoals blijkt uit punt 7 van het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat het punt 7 de 'tijdigheid *ratione temporis*' betreft, doch dat de verzoekende partij waarschijnlijk wenst te wijzen op de feitenuiteenzetting onder punt 6, gelet op het feit dat zij verder in haar argumentatie ook expliciet verwijst naar de feitenuiteenzetting. Hierin wordt uiteengezet dat zij zich heeft ingeschreven aan de VUB en dat zij om een verblijfskaart als student verzocht en deze verkreeg in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, dat zij in het academiejaar 2012-2013 haar opleiding startte en in 2015-2016 zou afstuderen, doch dat zij strandde op haar thesis door persoonlijke en medische problemen, dat deze thesis het sluitstuk vormt van de opleiding voor het behalen van de master. De verzoekende partij betoogt verder in de feitenuiteenzetting dat zij de VUB een tweede kans vroeg, maar geen nieuwe inschrijving verkreeg, dat dit zwaar aankwam, dat zij strandt met de finish in zicht, dat zij zeer veel tijd en geld heeft geïnvesteerd om de opleiding te volgen. Zij wijst er verder op dat zij contact nam met een professor van de faculteit waaraan zij haar situatie uitlegde, dat de prof besloot het verzoek tot herinschrijving voor te leggen aan de faculteit, dat zij echter geen antwoord kreeg, ook niet na aandringen, dat zij uiteindelijk de ombudsdienst van de VUB contacteerde en opnieuw haar verhaal deed, dat men de prof zou contacteren voor het uitklaren van de situatie, met name dat zij zich zou kunnen herinschrijven om haar thesis te volmaken. Zij stelt dat zij vervolgens de rector van de VUB contacteerde omdat er geen reactie meer volgde, dat zij wederom haar verhaal deed, maar dat de rector haar slechts kon doorverwijzen naar de faculteit en de ombudsdienst. De verzoekende partij contacteerde ook UNIA nadat zij geen antwoord ontving doch werd hier gesteld dat UNIA haar niet kon helpen. Zij wijst er op dat dit alles blijkt uit de voorgelegde stukken. Voorts wijst zij er in de feitenuiteenzetting op dat een advocaat werd geraadpleegd die opnieuw contact nam met de VUB om de situatie aan te kaarten, dat opnieuw gevraagd werd naar de mogelijkheid voor de verzoekende partij om zich te kunnen herinschrijven aan de faculteit, dat intussen de verzoekende partij geen verblijfskaart meer heeft verkregen omdat zij geen herinschrijving kon

voorleggen. De verzoekende partij stelt dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht over haar situatie, met name dat zij al het mogelijke tracht te doen om een herinschrijving te bekomen. Zij wijst er op dat zij de nodige documenten verzamelde om een verblijfskaart te verkrijgen na herinschrijving, dat het echter zover niet is kunnen komen aangezien zij opgepakt en opgesloten werd.

In haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat het privé-, gezins- en familieleven van cruciaal belang is bij een correcte belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat de aangebrachte elementen in het kader van huidig verzoekschrift het aannemelijk maken dat deze de besluitvorming konden beïnvloeden. De verzoekende partij stelt dat zij in het bijzonder had kunnen wijzen op haar inspanningen nadat zij geen nieuwe inschrijving verkreeg bij de VUB en zij hierop haar legaal verblijf verloor, dat dit de directe reden vormt waarom zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat deze vaststellingen relevant zijn, omdat zij jarenlang een verblijf heeft verkregen als student. Slechts doordat zij geen nieuwe inschrijving kreeg bij de VUB verkreeg zij geen verlenging van haar verblijfsrecht, zo betoogt de verzoekende partij. Zij wijst er op dat dit de rechtstreekse reden vormt waarom zij momenteel illegaal in het Rijk verblijft. Zij stelt dat zij zeer dicht is bij het behalen van haar diploma, dat zij de nodige documenten verzamelde om na een herinschrijving opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen. Zij argumenteert dat zij deze inspanningen die zij verricht heeft en de reden waarom zij geen inschrijving meer heeft aan de VUB had kunnen toelichten aan de verwerende partij indien zij nuttig was gehoord geweest. Zij meent dat hieruit kan afgeleid worden dat haar persoonlijke situatie mogelijks had kunnen leiden tot het uitblijven van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, dan wel de duurtijd ervan, minstens is dit aannemelijk. Bij de beoordeling van de duurtijd stelt de gemachtigde immers dat de verzoekende partij niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven, terwijl de gemachtigde op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de omstandigheden die hiertoe geleid hebben en de inspanningen door haar verricht. Het is volgens haar dan ook aannemelijk dat de door haar aangereikte informatie had kunnen leiden tot een andere beslissing.

3.2.5. De verzoekende partij houdt in wezen voor dat zij niet voldoende werd gehoord alvorens de *in casu* bestreden beslissing werd genomen en dat zij hierdoor niet de kans kreeg de verwerende partij in kennis te stellen van het feit dat zij een opleiding volgde aan de VUB in functie waarvan zij jarenlang een verblijfskaart als student verkreeg, dat zij niet slaagde voor haar thesis, dat zij een tweede kans vroeg maar geen nieuwe inschrijving verkreeg, dat zij veel geld en tijd heeft geïnvesteerd om een opleiding in Europa te volgen en dat zij dan ook verschillende stappen heeft ondernomen om alsnog een herinschrijving te verkrijgen, doch intussen geen verblijfskaart meer verkreeg omdat zij geen inschrijvingsbewijs kon voorleggen aan de VUB en hier niet in slaagde voor zij werd opgepakt en opgesloten in het gesloten centrum, dat zij alle nodige documenten reeds verzamelde voor het verkrijgen van een verblijfsrecht na een herinschrijving en dat het leveren van inspanningen teneinde een nieuwe inschrijving te bekomen de directe reden vormt waarom zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel. Zij betoogt dat voormelde feiten – de door haar geleverde inspanning, de reden dat zij geen inschrijving meer heeft aan de VUB en haar persoonlijke situatie – gegevens zijn die de verwerende partij ertoe hadden kunnen aanzetten om de bestreden beslissing niet te nemen of de bestreden beslissing te nemen met het ‘uitblijven’ van de ‘duurtijd’ ervan. Zij wijst er op dat de verwerende partij bij het beoordelen van de duurtijd van het inreisverbod motiveerde dat zij “*niet getwijfeld*” heeft “*om op illegale wijze in België te verblijven*”, terwijl de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de omstandigheden die hiertoe hebben geleid en de door haar geleverde inspanningen.

De Raad stelt vooreerst vast dat door te wijzen op een persoonlijke reden voor het niet opvolgen van een eerder bevel, de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 10 februari 2017. Op grond van voormelde feitelijke vaststelling kon de verwerende partij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, zoals blijkt uit wat volgt, dat het vermelden van de reden voor het niet opvolgen van een eerder bevel – met name haar inspanningen die zij leverde teneinde een herinschrijving te bekomen – een element is dat, indien de verwerende partij hiervan op de hoogte was geweest – de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod had kunnen beïnvloeden.

In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat zij een opleiding volgde aan de VUB in functie waarvan zij jarenlang een verblijfskaart als student verkreeg en dat zij geen verblijfskaart meer verkreeg omdat zij geen inschrijvingsbewijs kon voorleggen aan de VUB, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis had van deze gegevens en deze gegevens ook betrokken heeft in de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. Immers motiveert de verwerende partij in het bestreden inreisverbod in het onderdeel betreffende de duur dat de verzoekende partij in België studeerde en haar verblijf op basis van haar studies werd beëindigd. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat indien zij was gehoord geweest betreffende het opleggen van een inreisverbod voor het nemen van de bestreden beslissing, het aanbrengen van deze gegevens het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar had kunnen beïnvloeden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar studies wel beëindigd zijn – door niet herinschrijving – doch dat zij haar diploma nog niet heeft doordat zij niet slaagde voor haar thesis door persoonlijke en medische redenen en dat zij dan ook inspanningen leverde – waarbij zij contact opnam met verschillende personen aan de faculteit en universiteit en met UNIA, alsook met een advocaat – om alsnog een herinschrijving te bekomen om haar diploma te halen gelet op het feit dat zij veel geld en tijd had geïnvesteerd om de opleiding te volgen, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zelf voorhoudt dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht over haar situatie, met name dat zij al het mogelijke tracht te doen om een herinschrijving te bekomen. Aldus geeft de verzoekende partij aan dat de verwerende partij met kennis van deze gegevens besloten heeft dat *in casu* een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, was zij gehoord over haar inspanningen om een herinschrijving te bekomen, deze informatie van invloed had kunnen zijn op het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van twee jaar: de verwerende partij was er immers reeds van op de hoogte en heeft desondanks toch een inreisverbod genomen voor een duur van twee jaar. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij, indien zij zou zijn gehoord betreffende het opleggen van een inreisverbod, elementen had kunnen aanbrengen die het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier reeds dat de verwerende partij op de hoogte was, op 5 december 2016 bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten gelet op artikel 61 van de Vreemdelingenwet, van het feit dat de verzoekende partij geen herinschrijving had kunnen bekomen aan de VUB en oordeelde dat uit de website van de VUB is gebleken dat de uiterste datum van herinschrijving 8 oktober 2016 is. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan op welke wijze haar inspanningen om een herinschrijving te kunnen bekomen hadden kunnen leiden tot een herinschrijving, waardoor met dergelijke inspanningen rekening had moeten worden gehouden bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd ervan. Voorts blijkt ook uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voorgelegde stukken, dat reeds voor het opleggen van het inreisverbod duidelijk was dat de verzoekende partij geen herinschrijving had bekomen en dat ook haar ‘inspanningen’ die bestaan uit het aanschrijven van verschillende personen op de universiteit en faculteit, UNIA en een advocaat, enkel het niet begrijpen of bekritisieren van deze beslissing betreft, zonder dat ook maar blijkt dat er, niettegenstaande de weigering van herinschrijving, een mogelijkheid was dat de verzoekende partij alsnog een inschrijving zou bekomen. De verzoekende partij toont niet aan dat er effectief mogelijkheid is op herinschrijving, in tegendeel blijkt uit de alle door haar neergelegde stukken dat reeds voor het nemen van de bestreden beslissing de herinschrijving werd afgewezen en dat er geen nieuwe beslissing zal worden genomen, doch enkel dat de verzoekende partij telkens wordt uitgenodigd om deze negatieve beslissing uitgelegd te krijgen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het niet begrijpen en bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, een element is dat zij had kunnen aanbrengen indien zij werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar had kunnen beïnvloeden. Zij toont geenszins aan op welke wijze het in kennis zijn van het louter niet begrijpen en het bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving aan de VUB, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, een invloed had kunnen hebben op de beoordeling dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Er blijkt immers dat het vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 10 februari 2017 en dat haar bevolen werd het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, zijnde ten laatste op 12 maart 2017. Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij op dat ogenblik reeds wist dat haar ‘inspanningen’ niet slaagden en niet zouden leiden tot een herinschrijving. Immers blijkt uit de stukken dat de faculteit officieel de ‘inspanningen’ van de verzoekende partij beantwoordde in een brief aan haar advocaat op 9 maart 2017. Voorts blijkt ook dat zij op 16 maart 2017 een antwoord ontving van de rector van de VUB waarin zij aangaf de faculteit te hebben gecontacteerd, waarna zij stelt dat op basis van de informatie van de faculteit geconcludeerd kan worden dat alle regels en procedures correct werden toegepast. Er blijkt aldus niet dat omwille van haar ‘inspanningen’ de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om gevolg te geven aan het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de verzoekende partij weigert de beslissing tot weigering van herinschrijving te aanvaarden en personen blijft aanschrijven met het oog op het bespreken van deze beslissing in de hoop alsnog een herinschrijving te bekomen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij had kunnen aanbrengen dat de reden dat zij geen verblijfskaart meer heeft verkregen ligt in het feit dat zij geen herinschrijving kon voorleggen, wijst de Raad er op dat uit de beslissing van 5 december 2016 blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het niet verkrijgen van een inschrijvingsattest. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat indien zij was gehoord geweest betreffende het opleggen van een inreisverbod voor het nemen van de bestreden beslissing, het aanbrengen van dit gegeven het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar had kunnen beïnvloeden. Bovendien toont zij niet aan op welke wijze het louter wijzen op de reden waarom haar verblijfskaart niet langer werd verlengd – met name doordat zij geen inschrijvingsbewijs meer had – relevant was bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee

jaar. Zij toont niet aan waarom de verwerende partij omwille van het niet verkrijgen van een inschrijvingsbewijs waardoor zij niet langer een verblijfskaart verkreeg, zich dient te onthouden van het opleggen van een inreisverbod of op welke wijze dit element relevant zou kunnen zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op haar inspanningen om een herinschrijving te bekomen, wijst de Raad op wat hieromtrent reeds werd uiteengezet.

Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke wijze het louter wijzen op het feit dat zij alle nodige documenten reeds had verzameld om een verblijfskaart te verkrijgen na herinschrijving, relevant was bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, nu zij geenszins aantoont dat er een mogelijkheid was op het verkrijgen van een herinschrijving.

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat elementen van het privé-, gezins- en familielevens van belang kunnen zijn bij een belangenafweging, toont zij geenszins aan dat de elementen aangebracht in onderhavig verzoekschrift – de inspanningen nadat zij geen nieuwe inschrijving verkreeg bij de VUB en het verliezen van haar legaal verblijf hierdoor wat de directe reden vormt waarom zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel – het aannemelijk maken dat deze de besluitvorming betreffende het opleggen van een inreisverbod of de duurtijd ervan konden beïnvloeden.

Waar zij nog stelt dat zij de reden voor het niet verkrijgen van een inschrijving zou kunnen hebben toegelicht, kan de Raad enkel vaststellen dat zij ook in onderhavig verzoekschrift de reden voor het niet verkrijgen van een herinschrijving niet toelicht en deze ook niet blijkt uit de door haar bijgebrachte stukken, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de reden voor de niet herinschrijving informatie betreft die had kunnen leiden tot het niet opleggen van een inreisverbod of tot het opleggen van een inschrijvingsverbod voor kortere duur. In zoverre uit het verzoekschrift, de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken of het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij meent dat discriminatie de reden was voor het niet verkrijgen van een herinschrijving, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering die zij geenszins aantoont. Zij stelt dat zij UNIA heeft gecontacteerd maar wijst er eveneens op dat UNIA liet verstaan haar niet te kunnen helpen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat indien zij de verwerende partij op de hoogte had gebracht van de reden voor het niet herinschrijven en het vervolgens niet verkrijgen van het verblijfsrecht, dit een invloed kon hebben op het al dan niet opleggen van het inreisverbod of op het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij enig privé-, gezins- of familielevens in België heeft waaromtrent zij nadere en dienstige toelichtingen had kunnen verstrekken.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat voorts ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten vast te stellen.

3.2.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening te houden met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij heeft namelijk duidelijk gemotiveerd dat zij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar omdat de verzoekende partij studeerde in België en haar verblijf op basis van haar studies beëindigd werd, dat zij een aanvraag tot medische regularisatie indiende, dat niettegenstaande deze beslissing geen gunstig gevolg kende, de verzoekende partij niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven. Voorts heeft de verwerende partij aangegeven dat zij bij haar beoordeling het belang van de immigratiecontrole in aanmerking nam alsook dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij in België studeerde in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, alsook het feit dat het verblijf op basis van de studies werd beëindigd. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de ‘inspanningen’ die enkel bestaan uit het bekritisieren en het niet begrijpen van de beslissing tot weigering van herinschrijving, relevant zouden zijn en een kortere duur van het inreisverbod zouden rechtvaardigen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest laat de verzoekende partij na om uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing voormelde bepaling miskent, zodat dit onderdeel bij gebrek aan een begrijpelijke en voldoende concrete toelichting, onontvankelijk is.

3.2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.3.1. Haar derde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

*"1. De gemachtigde dient, bij het nemen van de beslissing en het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod, rekening te worden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.*

*Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).*

*In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval!" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

*Derhalve dient de duurtijd van het inreisverbod, in casu twee jaar, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval.*

*Het individueel onderzoek is onvoldoende uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.*

*In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij, werd onvoldoende rekening gehouden met het legaal verblijf van verzoeker dat hij had in België als student en de inspanningen die hij heeft verricht om opnieuw een inschrijving bij de VUB te verkrijgen om zijn studies af te maken (zie bovenvermeld feitenrelaas en de bijgevoegde stukken).*

*De gemachtigde overweegt immers dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft "om op illegale wijze in België te verblijven". Dat verzoeker om illegale wijze in België heeft verbleven, is derhalve een doorslaggevend gegeven voor de gemachtigde, hetgeen ook het belang illustreert dat de gemachtigde kennis neemt van de redenen waarom verzoeker in illegaal verblijf in België is verbleven.*

*Verzoeker verbleef in illegaal verblijf doordat hij geen nieuwe inschrijving verkreeg aan de VUB. Verzoeker heeft getracht zoveel als mogelijk personen te contacteren om aan deze situatie tegemoet te komen (zie bovenvermeld feitenrelaas en de bijgevoegde stukken), maar het lukte hem niet om op korte termijn een oplossing te vinden. Met deze omstandigheden, de reden waarom verzoeker in illegaal verblijf in terecht gekomen, werd geen rekening gehouden door de gemachtigde.*

*Dat verzoeker in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verblijft, is hiervan nochtans het rechtstreekse gevolg. Hij investeerde zeer veel tijd, energie en financiële middelen in de studies aan de VUB. Hij heeft bijna zijn einddoel bereikt (tevens het einddoel van zijn verblijf, dat volledig ligt in het verloop van de studies van verzoeker).*

*Verzoeker verzamelde de nodige documenten om, na de herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen (stuk 5: bv. bijlage 32). Voor het verkrijgen van een nieuwe inschrijving bij de universiteit, kan verzoeker opnieuw in het bezit worden gesteld van een verblijfskaart. Ook hiermee wordt geen rekening gehouden door de gemachtigde, terwijl dit essentiële elementen zijn.*

*Echter, door de afgifte van een inreisverbod met de duurtijd van twee jaar wordt het verzoeker gedurende deze periode onmogelijk gemaakt om zijn studies verder te zetten. Dit geldt bij uitbreiding zelfs voor het volledige Schengengebied, waardoor verzoeker ook niet aan een andere universiteit alsnog zijn diploma (het einddoel) kan bekomen.*

*Met deze elementen werd geen of onvoldoende rekening gehouden bij het opleggen van een inreisverbod én bij het opleggen van de maximale termijn van een inreisverbod van twee jaar.*

*Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."*

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*(...)”.*

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

*“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

3.3.3. De verzoekende partij meent dat het individueel onderzoek onvoldoende is uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de exacte duurtijd ervan. Zij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met het legaal verblijf dat zij had als student in België en haar inspanningen om opnieuw een inschrijving aan de VUB te verkrijgen. Betreffende de overweging van de gemachtigde dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, wijst zij er op dat dit element blijkbaar doorslaggevend is, waardoor het belangrijk is dat de gemachtigde kennis neemt van de reden waarom zij illegaal in België verbleef. Zij licht toe dat dit is doordat zij geen nieuwe inschrijving verkreeg aan de VUB, dat zij getracht heeft zoveel als mogelijk personen te contacteren om aan deze situatie tegemoet te komen maar het niet lukte op korte termijn om een oplossing te vinden. Zij meent dat met deze redenen geen rekening is gehouden, terwijl haar illegaal verblijf hiervan nochtans het rechtstreeks gevolg is. Zij vervolgt dat zij veel tijd, energie en financiële middelen in de studies investeerde, dat zij bijna haar einddoel bereikt had. Ook geeft zij aan dat zij de nodige documenten verzamelde om, na de herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen, dat zij immers na herinschrijving in het bezit kan gesteld worden van een verblijfskaart, dat ook hiermee geen rekening wordt gehouden, terwijl dit essentiële elementen zijn. Zij meent dat het haar door de afgifte van een inreisverbod voor twee jaar onmogelijk wordt gemaakt gedurende deze periode haar studies verder te zetten. En dit bij uitbreiding geldt voor het volledige Schengengrondgebied, waardoor zij ook niet aan een andere universiteit alsnog haar diploma kan behalen.

3.3.3.1. Vooreerst herhaalt de Raad, in zoverre de verzoekende partij er in het derde middel op wijst dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden van het geval bij het opleggen van het inreisverbod, dat door te wijzen op een persoonlijke reden voor het niet opvolgen van een eerder bevel, de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 10 februari 2017. Op grond van voormelde feitelijke vaststelling kon de verwerende partij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 10 februari 2017 en dat haar bevolen werd het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, zijnde ten laatste op 12 maart 2017. Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij op dat ogenblik reeds wist dat haar legaal verblijf op grond van haar studies beëindigd was alsook dat haar ‘inspanningen’ niet slaagden en niet zouden leiden tot een herinschrijving, waardoor zij aldus wel degelijk in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan het vorige bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.3.2. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar legaal verblijf als student, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt dat de verwerende partij het verblijf

als student heeft betrokken in de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. Immers motiveert de verwerende partij in het bestreden inreisverbod in het onderdeel betreffende de duur dat de verzoekende partij in België studeerde en dat haar verblijf op basis van haar studies werd beëindigd.

3.3.3.3. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat onvoldoende of geen rekening werd gehouden met haar inspanningen om opnieuw een inschrijving bij de VUB te verkrijgen om haar studies af te maken, waarbij zij getracht heeft zoveel mogelijk personen te contacteren om aan de situatie tegemoet te komen, dat dit de reden is voor het illegaal verblijf in België, dat dit belangrijk is gelet op het motief dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, herhaalt de Raad wat volgt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 5 december 2016, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten gelet op artikel 61 van de Vreemdelingenwet, op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij geen herinschrijving had kunnen bekomen aan de VUB en oordeelde dat uit de website van de VUB is gebleken dat de uiterste datum van herinschrijving 8 oktober 2016 is. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan op welke wijze haar inspanningen om een herinschrijving te kunnen bekomen hadden kunnen leiden tot een herinschrijving, waardoor met dergelijke inspanningen rekening had moeten worden gehouden bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd ervan. Voorts blijkt ook uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voorgelegde stukken, dat reeds voor het opleggen van het inreisverbod duidelijk was dat de verzoekende partij geen herinschrijving had bekomen en dat ook haar 'inspanningen' die bestaan uit het aanschrijven van verschillende personen op de universiteit en de faculteit, UNIA en een advocaat, enkel het niet begrijpen of bekritisieren van deze beslissing betreft, zonder dat ook maar blijkt dat er, niettegenstaande de weigering van herinschrijving, een mogelijkheid was dat de verzoekende partij alsnog een inschrijving zou bekomen. De verzoekende partij toont niet aan dat er effectief een mogelijkheid is op herinschrijving. In tegendeel blijkt uit alle door haar neergelegde stukken dat reeds voor het nemen van de bestreden beslissing de herinschrijving werd afgewezen en dat er geen nieuwe beslissing zal worden genomen, doch enkel dat de verzoekende partij telkens wordt uitgenodigd om deze negatieve beslissing uitgelegd te krijgen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het niet begrijpen en bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, een relevant element is bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, zodat zij niet aannemelijk maakt waarom met dit element, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening had moet worden gehouden. Zij toont geenszins aan op welke wijze het louter niet begrijpen en het bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving aan de VUB, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, relevant is voor de beoordeling dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Er blijkt immers dat het vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 10 februari 2017 en dat haar bevolen werd het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, zijnde ten laatste op 12 maart 2017. Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij op dat ogenblik reeds wist dat haar 'inspanningen' niet slaagden en niet zouden leiden tot een herinschrijving, waardoor zij aldus wel degelijk in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de verzoekende partij weigert de beslissing tot weigering van herinschrijving te aanvaarden en personen blijft aanschrijven met het oog op het bespreken van deze beslissing in de hoop alsnog een herinschrijving te bekomen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

3.3.3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij veel tijd, energie en financiële middelen in de studies heeft geïnvesteerd, dat zij bijna haar einddoel heeft bereikt, dat door de afgifte van een inreisverbod met een duurtijd voor twee jaar het haar onmogelijk wordt gemaakt om haar studies verder te zetten, dat dit bij uitbreiding geldt voor het volledige Schengengebied, waardoor zij ook niet aan een andere universiteit haar diploma, zijnde haar einddoel, alsnog kan halen, wijst de Raad er opnieuw op dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening hield met het feit dat de verzoekende partij in België studeerde, doch er hierbij op wees dat haar verblijf op basis van haar studies werd beëindigd. Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61 van de Vreemdelingenwet van 5 december 2016 – blijkt duidelijk dat haar verblijf op grond van haar studies een einde heeft genomen doordat de verzoekende partij geen aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart indiende voor het academiejaar 2016-2017 en dat de verzoekende partij geen inschrijvingsattest heeft voorgelegd, dat de verzoekende partij de verwerende partij liet weten dat zij geen inschrijvingsattest aan de VUB heeft kunnen bekomen, gezien de deadline van inschrijving op 1 juni 2016 en zij pas in september 2016 haar thesis kon verdedigen doch niet slaagde, dat uit nazicht op de website van de VUB echter bleek dat de uiterste inschrijvingsdatum 8 oktober 2016 was en er geen verantwoording is voor het niet kunnen voorleggen van een inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2016-2017. Door te wijzen op het feit dat haar verblijf op basis van haar studies werd beëindigd heeft de verwerende partij aldus oog gehad voor de omstandigheden van de beëindiging van het verblijf – dit blijkt duidelijk uit het feit dat gewezen wordt op het feit dat het een verblijf betrof op basis van de studies en het dit verblijf is

op basis van studies dat wordt beëindigd. Door enkel te wijzen op de investeringen die zij maakte en het feit dat zij haar studies niet afrondde en de wens deze studies alsnog te beëindigen, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar, nu zij geenszins aantoont, hoewel haar verblijfsrecht op basis van haar studies werd beëindigd, zij wel nog degelijk een kans maakt om haar studies in België of op het Schengengrondgebied te vervolledigen binnen de twee jaar. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de termijn van het inreisverbod, rekening heeft gehouden met het feit dat het verblijf op basis van de studies beëindigd werd. Uit het dossier blijkt dat dit geschiedde door het niet aanvragen van een verlenging en voorts door het, na navraag, niet kunnen voorleggen van een inschrijvingsbewijs. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er een mogelijkheid is op het vervolledigen van haar studies in België of op het Schengengrondgebied, zodat zij niet aantoont dat het feit dat zij haar diploma niet behaalde een relevant gegeven is bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.3.3.5. De verzoekende partij toont ten slotte niet aan op welke wijze het louter wijzen op het feit dat zij alle nodige documenten reeds had verzameld om een verblijfskaart te verkrijgen na herinschrijving en dat bij het verkrijgen van een nieuwe inschrijving zij opnieuw in het bezit kan gesteld worden van een verblijfskaart, relevant was bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, nu zij geenszins aantoont dat er een mogelijkheid was op het verkrijgen van een herinschrijving.

3.3.4. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat de verwerende partij naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod met een duur van twee jaar.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich *in casu* nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 11 van de betreffende richtlijn.

3.3.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.3.7. Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.4.1. De verzoekende partij licht haar vierde middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verwerende partij moet met deze feitelijke gegevens rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. Hij behaalde in Kameroen verschillende diploma's op het gebied van "applied sciences" en "engineering". Om zich verder te ontwikkelen, heeft verzoeker zich ingeschreven in een Europese universiteit (de VUB) voor het behalen van een "Master of Science in Applied Sciences and Engineering: Applied Computer Science". Hij verzocht en verkreeg een verblijfskaart als student, in toepassing van artikel 58 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kwam naar België en begon aan zijn opleiding bij de VUB. Hij startte in het academiejaar 2012-2013. Hij doorliep vervolgens alle academiejaren en zou in het academiejaar 2015-2016 afstuderen (stuk 3: transcripts of records VUB). Verzoeker handelde alle opleidingsonderdelen met succès af, maar strandde op zijn thesis (zie stuk 3: de master Thesis Applied Sciences and Engineering; Applied Computer Science hangt samen met het opleidingsonderdeel: Research Training) door persoonlijke en medische problemen. De thesis vormt het laatste sluitstuk van de opleiding van verzoeker. Hij moet enkel dit nog doorlopen om zijn master te behalen.

Verzoeker verzocht de VUB voor een tweede kans, maar verkreeg geen nieuwe inschrijving (stuk 3: "Re-enrollment not allowed"). Dit kwam zeer zwaar aan bij verzoeker. Hij heeft alle opleidingsonderdelen van de opleiding met succes doorlopen, maar zal stranden in het zich van de finish. Daarbij komt dat verzoeker zeer veel tijd en geld heeft geïnvesteerd om de opleiding in Europa te kunnen volgen.

Verzoeker nam daarom contact op met Prof. Danny Van Hemelrijck van de faculteit ([www.vub.ac.be/profiel/danny-hemelrijck](http://www.vub.ac.be/profiel/danny-hemelrijck)). Verzoeker legde zijn situatie uit en kon op veel begrip rekenen. Prof. Van Hemelrijck besloot hierop om het verzoek tot her-inschrijving voor te leggen aan de faculteit. Er werd de afspraak gemaakt dat verzoeker per mail op de hoogte zou worden gebracht van hun beslissing.

Verzoeker verkreeg echter geen antwoord, ook niet na aandringen. Uiteindelijk contacteerde verzoeker de ombudsdienst van de VUB. Hij deed opnieuw zijn verhaal en kon op begrip rekenen voor zijn situatie. Men zou zelf Prof. Van Hemelrijck contacteren voor het uitklaren van de situatie, met name dat verzoeker zich zou kunnen herinschrijven om zijn thesis te volmaken (en dus zijn diploma te behalen).

Omdat er geen reactie meer volgde, contacteerde verzoeker rechtstreeks de rector van de VUB (Prof. Dr. Caroline Pauwels). Hij deed wederom zijn verhaal, maar de rector kon verzoeker slechts doorverwijzen naar de faculteit en de ombudsdienst.

Verzoeker contacteerde ook UNIA nadat verzoeker maar geen antwoord ontving. Hij werd te woord gestaan door mevrouw Chantal Goethals, die het dossier van verzoeker overmaakte aan mevrouw Tahiri. Zij liet verzoeker verstaan hem niet te kunnen helpen in deze zaak.

Het mailverkeer van deze verschillende contacten is gebundeld onder stuk 6.

Hierop heeft verzoeker een advocaat geraadpleegd, mtr. Matthieu Lecompte. De raadsman van verzoeker nam opnieuw contact op met de VUB om zijn situatie aan te kaarten. Er werd opnieuw gevraagd naar de mogelijkheid voor verzoeker om zich te kunnen herinschrijven aan de faculteit zodat verzoeker zijn thesis kan afwerken en hij zijn diploma kan behalen (stuk 4: verzonden mail van de raadsman van verzoeker aan de VUB).

Zoals ook in de mail van de raadsman van verzoeker wordt verteld, heeft verzoeker ondertussen immers geen verblijfskaart meer verkregen omdat hij geen inschrijvingsbewijs meer kon voorleggen van de VUB. Verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht over de situatie, met name dat hij al het mogelijke tracht te doen om een herinschrijving te verkrijgen voor het vervolmaken van zijn opleiding.

Hij verzamelde de nodige documenten om, na de herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen (stuk 5: bv. bijlage 32).

Zover kon het echter niet komen, aangezien verzoeker werd opgepakt en opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas. Hij verkreeg een bijlage 13septies betekend.

Verzoeker verbleef steeds legaal op het Belgische grondgebied en trachtte meer dan het nodige te doen om zijn thesis te kunnen afwerken en, zodoende, opnieuw een legaal verblijf te verkrijgen. Deze elementen dienen betrokken te worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bijlage 13septies van 19 juni 2017 wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend, aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd. Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft evenals de studies die hij deed in België, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individuals social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her *déportation* would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij legaal heeft verbleven in België en de inspanningen die hij heeft verricht om opnieuw zijn inschrijving aan de VUB te verkrijgen (en aldus zijn verblijfskaart te kunnen verlengen).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

Daarnaast dienen alle omstandigheden in acht te worden genomen bij zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd ervan. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). I

In het bijzonder moet worden benadrukt dat verzoekster een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar kreeg opgelegd. De gemachtigde dient dan ook uiterst zorgvuldig te werk te gaan bij het opleggen van deze maatregel.

4. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij, werd onvoldoende rekening gehouden met het legaal verblijf van verzoeker dat hij had in België als student en de inspanningen die hij heeft verricht om opnieuw een inschrijving bij de VUB te verkrijgen om zijn studies af te maken (zie bovenvermeld feitenrelaas en de bijgevoegde stukken).

De gemachtigde overweegt immers dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft "om op illegale wijze in België te verblijven". Dat verzoeker om illegale wijze in België heeft verbleven, is derhalve een doorslaggevend gegeven voor de gemachtigde, hetgeen ook het belang illustreert dat de gemachtigde kennis neemt van de redenen waarom verzoeker in illegaal verblijf in België is verbleven.

*Verzoeker verbleef in illegaal verblijf doordat hij geen nieuwe inschrijving verkreeg aan de VUB. Verzoeker heeft getracht zoveel als mogelijk personen te contacteren om aan deze situatie tegemoet te komen (zie bovenvermeld feitenrelaas en de bijgevoegde stukken), maar het lukte hem niet om op korte termijn een oplossing te vinden. Met deze omstandigheden, de reden waarom verzoeker in illegaal verblijf in terech gekomen, werd geen rekening gehouden door de gemachtigde.*

*Dat verzoeker in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verblijft, is hiervan nochtans het rechtstreekse gevolg. Hij investeerde zeer veel tijd, energie en financiële middelen in de studies aan de VUB. Hij heeft bijna zijn einddoel bereikt (tevens het einddoel van zijn verblijf, dat volledig ligt in het verloop van de studies van verzoeker).*

*Verzoeker verzamelde de nodige documenten om, na de herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen (stuk 5: bv. bijlage 32). Voor het verkrijgen van een nieuwe inschrijving bij de universiteit, kan verzoeker opnieuw in het bezit worden gesteld van een verblijfskaart. Ook hiermee wordt geen rekening gehouden door de gemachtigde, terwijl dit essentiële elementen zijn.*

*5. Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht)."*

3.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onder meer onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins het bestaan van een gezins- of familieleven in België aannemelijk maakt. De verzoekende partij wijst er op dat rekening diende te worden gehouden met haar legaal verblijf als student in België en met haar inspanningen om opnieuw een inschrijving aan de VUB te verkrijgen, om haar thesis af te werken en opnieuw legaal verblijf te verkrijgen, bij het onderzoek naar de inmenging door de bestreden maatregel en aldus bij de belangenafweging.

*In casu* wordt aldus niet betwist dat het bestreden besluit in overeenstemming is met de wet en dat het een legitiem doel nastreeft, met name immigratiecontrole, zoals ook blijkt uit de motieven van het bestreden inreisverbod. Er dient derhalve beoordeeld te worden of het inreisverbod voor een duur van twee jaar noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Wat aldus de noodzakelijkheid van het bestreden besluit betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. Het bestreden besluit moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Omwille van onderstaande redenen beschouwt de verwerende partij het bestreden besluit als proportioneel, aldus als noodzakelijk in een democratische samenleving:

*"Betrokkene studeerde in België, zijn verblijf op basis van studies werd echter beëindigd. Hij diende ook een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in.*

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."*

De verzoekende partij ontkent niet dat een belangenafweging blijkt uit de bestreden beslissing, doch meent wel dat deze belangenafweging niet voldoende rekening houdt met haar legaal verblijf als student in België en met haar inspanningen om opnieuw een inschrijving aan de VUB te verkrijgen, om haar

thesis af te werken en opnieuw legaal verblijf te verkrijgen. Zij meent dat deze elementen, die aantonen waarom zij illegaal in België is verbleven belangrijk zijn daar de verwerende partij het feit dat zij illegaal in België is verbleven als doorslaggevend beschouwt bij de belangenafweging. Zij wijst er nogmaals op dat zij in illegaal verblijf was doordat zij geen nieuwe inschrijving verkreeg aan de VUB en zij getracht heeft zoveel als mogelijk personen te contacteren om aan deze situatie tegemoet te komen, doch het haar niet lukt om op korte termijn een oplossing te vinden, dat met deze reden van illegaal verblijf door de verwerende partij geen rekening werd gehouden. Zij wijst er nog op dat zij veel tijd, energie en financiële middelen investeerde in haar studies en dat zij haar einddoel bijna heeft bereikt, dat zij ook de nodige documenten verzamelde, om na herinschrijving, opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen, dat zij immers door het verkrijgen van een nieuwe inschrijving op de universiteit opnieuw in het bezit kan gesteld worden van een verblijfskaart, dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat bij de belangenafweging onvoldoende rekening werd gehouden met haar legaal verblijf als student, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt dat de verwerende partij het verblijf als student heeft betrokken in haar beoordeling. Immers motiveert de verwerende partij in het bestreden inreisverbod dat de verzoekende partij in België studeerde en dat haar verblijf op basis van haar studies werd beëindigd. Zij neemt dit element mee in haar beoordeling en meent dat gelet op dit en andere elementen, het opleggen van een inreisverbod van twee jaar in het belang van de immigratiecontrole proportioneel is.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat de belangenafweging niet voldoende rekening houdt met haar inspanningen om opnieuw een inschrijving aan de VUB te verkrijgen, om haar thesis af te werken en opnieuw legaal verblijf te verkrijgen, dat deze elementen, die aantonen waarom zij illegaal in België is verbleven belangrijk zijn daar de verwerende partij het feit dat zij illegaal in België is verbleven als doorslaggevend beschouwt bij de belangenafweging, dat zij in illegaal verblijf was doordat zij geen nieuwe inschrijving verkreeg aan de VUB en zij getracht heeft zoveel als mogelijk personen te contacteren om aan deze situatie tegemoet te komen, doch het haar niet lukt om op korte termijn een oplossing te vinden, dat met deze reden van illegaal verblijf door de verwerende partij geen rekening werd gehouden, herhaalt de Raad wat volgt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 5 december 2016, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten gelet op artikel 61 van de Vreemdelingenwet, op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij geen herinschrijving had kunnen bekomen aan de VUB en oordeelde dat uit de website van de VUB is gebleken dat de uiterste datum van herinschrijving 8 oktober 2016 is. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan op welke wijze haar inspanningen om een herinschrijving te kunnen bekomen hadden kunnen leiden tot een herinschrijving, waardoor met dergelijke inspanningen rekening had moeten worden gehouden bij het maken van een belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij bestaande uit een privéleven omwille van studies in België en de belangen van de staat bestaande uit immigratiecontrole. Voorts blijkt ook uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voorgelegde stukken, dat reeds voor het opleggen van het inreisverbod duidelijk was dat de verzoekende partij geen herinschrijving had bekomen en dat ook haar 'inspanningen' die bestaan uit het aanschrijven van verschillende personen op de universiteit en de faculteit, UNIA en een advocaat, enkel het niet begrijpen of bekritisieren van deze beslissing betreft, zonder dat ook blijkt dat er, niettegenstaande de weigering van herinschrijving, een mogelijkheid was dat de verzoekende partij alsnog een inschrijving zou bekomen. De verzoekende partij toont niet aan dat er effectief een mogelijkheid is op herinschrijving. In tegendeel blijkt uit alle door haar neergelegde stukken dat reeds voor het nemen van de bestreden beslissing de herinschrijving werd afgewezen en dat er geen nieuwe beslissing zal worden genomen, doch enkel dat de verzoekende partij telkens wordt uitgenodigd om deze negatieve beslissing uitgelegd te krijgen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het niet begrijpen en bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, een relevant element is bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, zodat zij niet aannemelijk maakt waarom met dit element, bij de belangenafweging rekening had moet worden gehouden. Zij toont geenszins aan op welke wijze het louter niet begrijpen en het bekritisieren van de beslissing tot niet herinschrijving aan de VUB, zonder dat er een aanwijzing is dat er alsnog een mogelijkheid is op herinschrijving, relevant is in het kader van de voormelde belangenafweging. De Raad kan samenvatten dat de verwerende partij rekening heeft gehouden, in de belangenafweging, met het feit dat de verzoekende partij legaal verblijf had in België op basis van haar studies doch ook met het feit dat dit verblijf op basis van haar studies werd beëindigd. Gelet op het feit dat de verwerende partij reeds op de hoogte was van de niet herinschrijving bij de VUB, wat blijkt uit de beslissing van 5 december 2016, en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er alsnog een reële mogelijkheid is op herinschrijving, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte de 'inspanningen' van de verzoekende partij niet betrokken heeft in de belangenafweging. Voorts toont de verzoekende partij niet aan, nu zij niet aannemelijk maakt dat er alsnog een reële

mogelijkheid is op herinschrijving, op welke wijze het feit dat zij veel tijd, energie en financiële middelen investeerde in haar studies en bijna haar einddoel had bereikt relevant zou zijn bij de belangenafweging. Immers heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met haar legaal verblijf in België omwille van haar studies. Voor het overige kan ook verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in de bespreking van het derde middel.

De verzoekende partij toont ten slotte niet aan op welke wijze het louter wijzen op het feit dat zij alle nodige documenten reeds had verzameld om een verblijfskaart te verkrijgen na herinschrijving en dat bij het verkrijgen van een nieuwe inschrijving zij opnieuw in het bezit kan gesteld worden van een verblijfskaart, relevant was voor de belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, nu zij geenszins aantoont dat er een mogelijkheid was op het verkrijgen van een herinschrijving.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij waarbij rekening wordt gehouden met het verblijf in België omwille van studies en de belangen van de verwerende partij die bestaan uit immigratiecontrole, waarbij in rekening wordt genomen dat het verblijf op grond van de studies werd beëindigd, dat de verzoekende partij een medische regularisatieaanvraag indiende, dat hieraan geen gunstig gevolg werd gegeven en zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, en waarbij wordt geconcludeerd dat gelet op deze elementen het opleggen van een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, foutief of kennelijk onredelijk is.

Uit niets blijkt dat de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM, zodat niet blijkt dat de inmenging die de bestreden maatregel vormt in het privéleven van de verzoekende partij niet gerechtvaardigd/evenredig is.

Geheel ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de verzoekende partij niet kan bewijzen dat eerbied voor haar privéleven niet kan worden behouden op een plaats buiten België. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt niet dat een verderzetting van het privéleven in Kameroen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Immers toont de verzoekende partij niet aan, mocht zij er alsnog in slagen een herinschrijving te verkrijgen bij de VUB, dat het niet toegelaten is haar thesis van op afstand te maken om haar diploma te halen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM en het maken van een belangenafweging, op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

3.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.4.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de bevoegde staatssecretaris besloten heeft tot een inreisverbod. De bevoegde staatssecretaris heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij

wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.4.5. Het vierde middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER